

ДМИТРИЙ БИЛЕНКИН ПРЕСИЧАНЕ НА ПЪТИЩАТА

Превод от руски: Мария Николова, 1974

chitanka.info

Както винаги мангрите уловиха навреме движението на урагана, макар че нищо наоколо не подсказваше неговата близост.

Ако можеха да предадат своите усещания с думи, те навярно биха казали: „И това ако е живот! Природата вечно ни гони далеч от готовата трапеза, преди още да сме се нахранили до насита!“ Но мисълта и словото отсъстваха. Просто корените-крака започнаха бързо да се изскубват от земята, а червено-виолетовите листа се изправиха и вятърът ги огъна, наду ги като платна. Безжалостната еволюция беше накарала мангрите веднъж завинаги да усвоят суровото правило на чергарите: който се бави, рискува да загине от урагана, колкото и здраво да се е закрепил в почвата.

Не мина много време и по равнината, ускорявайки неколккратно хода си, се понесе плътната маса от тъмни платна, подгонена от вятъра и от усилията на стотици хиляди пипалообразни крака. Безпогрешният инстинкт водеше мангрите по най-добрия път към мястото, което бурята нямаше да засегне в близко време, към мястото, където ще могат спокойно да пасат.

В същия момент на стотици километри от мангрите, като оглеждаше всичко от високата си орбита, такова спокойно място търсеше и човешкият разум, подсилен от цялата мощ на машините. Електронните и лазерните импулси, които си взаимодействаха със скорост, немислима не само за мангрите, но и за самия човек, опипваха полярната област, изчисляваха кривата на движенията на многобройните бури, безредните смерчове, ударите на бесните въздушни потоци, целия този хаос от атмосферни явления, с които земната математика едва се справяше, с единствената цел да намерят педя земя, където част от хората биха могли да се спуснат, без да се страхуват, че чуждопланетните стихии ще се втурнат веднага.

И тъй като истината е обективна, няма нищо чудно, че различното, в нищо несхождащо се търсене доведе до един и същ резултат: космическият кораб на земляните се устреми натам, накъдето се бяха насочили и мангрите.

Веднага щом достигнаха котловината, където биха могли безопасно да пасат, мангрите спряха. „Платната“ поникнаха, плоскостите им легнаха хоризонтално, поглъщайки оскъдната светлина на далечното светило, а пипалата се зариха в земята, за да

дадат на тялото, разклонено върху много хектари, хранителни соли и да го защитят срещу лудите пориви на вятъра.

Сега вече нищо не подсказваше, че те са чергари: като че винаги бяха расли и щяха да растат по този полегат склон на хълма. Заедно с тях се успокои и се зае за работа всичко живо, което неизменно ги съпровождаше и не можеше да живее без тях, както впрочем и те без него.

Грохотът, който идваше от небето, усиливащият се рев, силната въздушна вълна завариха мангрите неподготвени и ги заставиха още по-здраво да се впият в почвата. Изпод облаците се плъзна лещообразно тяло, опря се на огнен стълб и бавно се спусна.

Осезателните органи на мангрите възприеха цялата картина на пристигането на човека с изключение на най-последния миг, който беше скрит от хълма.

Вятърът стихна и те се успокоиха. Това, което се случи, не беше внезапен смърч, който би могъл да им причини вреда. Те продължаваха спокойно да си пасат, блаженствувайки под хладните лъчи на своето слънце, спокойни, че имат храна и са в безопасност. Всичко, свързано с появата на човека, се намираше отвъд границата на тяхното смътно съзнание и макар че жизненият път на мангрите се беше вече пресякъл с пътя на човека, за тях всичко все още си оставаше такова, каквото е било винаги.

Хората също не предвиждаха нищо, макар да знаеха, че съществуват мангри, и даже се интересуваха от тях. И домакините, и гостите, колкото и да е странно, се намираха в почти равноправно положение: за мангрите хората не съществуваха, но и за хората мангрите бяха само загадка, защото какво може да се види от орбитата на кораба? Само някакви петна, очевидно растителност, които или изменят цвета си (традиционна и затова най-правдоподобна хипотеза), или се заравят при лошо време, или неизвестно как се преместват. Разузнавателните апарати работеха лошо в чуждата и бурна атмосфера: понякога вятърът ги отнасяше и ги въртеше като есенни листа.

Пък и какво значение имаха всъщност мангрите? Те бяха дребно камъче, поредната пращинка по великия звезден път на човека. Пращинка, която трябваше да се разгледа пътъом, нищо повече.

След като кацнаха, дъното на десантната лодка се разтвори, котвите се спуснаха и веднага се завинтиха в почвата в случай, че се

разрази непредвиден ураган. На теория хората знаеха не по-зле от мангрите какво представлява тукашният ураган, макар и да не го бяха изпитали. А да разчитат на своите изчисления къде и как ще се придвижи ураганът със същата увереност, с каквато мангрите разчитаха на своя инстинкт, те не можеха.

Когато прахът улегна, от отворения люк се спусна специална пътека и по нея слезе всъдеход. Хората стъпиха на още една планета.

Всъдеходът преваля гребена на хълма и те за пръв път видяха мангрите отблизо. По-точно нещо, което беше привично и познато за тях — храсталак. Не съвсем обикновен, разбира се, но все пак храсталак: нисък покров от гъсти и голи клони, много от които завършваха с ветрило от продълговати тъмни листа, чиято повърхност беше строго перпендикулярна на лъчите на слънцето. Съвсем очевидно беше какво представлява това и водачът насочи всъдехода през храсталака, тъй като заобиколният път беше дълъг и неудобен.

Веригите смачкаха плътния килим от клони, без даже да усетят някакво препятствие. Обрулени бяха първите листа и всъдеходът вървеше, оставяйки ги след себе си на каша.

— Предстоящата маршрутна точка ще бъде в средата на храсталака — каза биологът, без да се откъсва от окуляра на кинокамерата. — Трябва да вземем образци и да изучим този храсталак.

Всъдеходът обаче се спря малко по-рано, отколкото беше предвидено. И не по желание на хората.

Краят на мангровата плът усети болка, която се засилваше все повече, докато всъдеходът се врязваше в живото им тяло. Но те не бързаха — животът им бе непрекъсната борба за съществуване, те знаеха как и какво трябва да правят. Забелязаха чудовището отдалече. Отъждествяването също беше въпрос на няколко мига. Мангрите не откриха нищо ново за себе си; просто едно от многобройните нападения на техния враг от памтивека — урбана. Безбройни поколения урбани се бяха хранили с мангри, влизайки в жестока битка с тях и безброй поколения мангри или побеждаваха, или загиваха в тези схватки. Загиваха по-малко приспособените, а по-силните и ловките оставаха и сами погубваха онези от урбаните, които бяха по-неприспособени. Така те взаимно изтребваха по-слабите. И тази безкрайна битка между смъртни врагове беше залог за прогреса както

на едните, така и на другите, тъй като усъвършенствуването на урбаните влечеше след себе си усъвършенствуването на мангрите.

Ниският и масивен всъдеход, разбира се, само наподобяваше урбан, но той приличаше на него по най-главното — нападаше. И ако мангрите можеха да разсъждават, те биха отбелязали със задоволство, че им се е паднал нахален, но глупав враг, и че следователно победата над този урбан ще удържат те.

Но те не можеха да разсъждават, те действуваха.

* * *

Всъдеходът се залюля плавно. Така плавно и меко, че при всяка друга грапавина би се получил много по-чувствителен тласък. Естествено, никой от хората не забеляза нищо.

* * *

Предвиждането, което мангрите направиха несъзнателно, би било чест за всяка земна математическа машина. Като по команда в нужния момент към нужната точка се протегнаха множество корени-крака. Щом всъдеходът се озова над този участък, корените-крака, струпали се незабелязано над листата само с едно допиране, едва доловимо приповдигнаха дъното му. Слабият тласък не би могъл да стресне предполагаемия урбан, ала на мангрите той даваше безценна информация за тежестта на противника.

* * *

Всъдеходът отново и вече по-рязко се залюля. Едновременно с това скоростта му намаля така внезапно, че хората политнаха напред. Водачът инстинктивно спря. Моторът заработи нормално и тъй като пред него нямаше никакви препятствия, а бързият поглед към скалата

на дънния локатор не установи никакви пукнатини, водачът се учуди малко и увеличи оборотите.

Но всъдеходът нямаше намерение да тръгне. Виждаше се как се върти лентата на веригата, чуваше се как бучи моторът и толкоз. Също така машинално, както действуваше и секунда преди това, водачът даде пълна скорост. Всъдеходът затрепера, плочките на веригите се замяркаха бързо, двигателят, пред чиято сила като че ли нищо не можеше да устои, сякаш изрева от ярост. Но машината не се придвижи ни милиметър.

Тя не можеше да помръдне, защото мангрите, опрени в нейното дъно, я бяха повдигнали и веригите ѝ се въртяха във въздуха.

Реакцията на врага, ако мангрите притежаваха способността да се учудват, би ги изумила с бавността си. Всичко се нареждаше изключително успешно — тромавият противник беше откъснат от почвата, лишен от възможността да се движи и гибелта му беше вече въпрос на време.

Мангрите изпитваха задоволство — това неосъзнато чувство им беше известно.

— Ало, корабът, нападнати сме, смешно е да се каже, от храсталак!

— По-точно...

— Веригите се въртят на празен ход, очевидно храстите са ги лишили от опора. Техните клони или пипала са оплели каросерията, така че не можем да отворим вратите и да си послужим с оръжието.

— Опасност?

— Пряка опасност няма, храстите не предприемат нищо, но положението е нелепо — пленници сме и не може да се разбере на кого. Изход засега не виждаме.

— Ясно. След десет минути ние ще атакуваме вашата „растителност“.

— Биологът възразява: втория всъдеход го няма, а да се атакува без него е рисковано, тъй като характерът на противника не е ясен.

— И какво ще правите?

— Трябва да се вземат образци от този храсталак и да се установи какво представлява той.

— И ние така мислехме, но можете ли да гарантирате, че нищо няма да ви се случи през това време?

— Не, разбира се, макар че, повтарям, хресталакът прекрати атаката. Очевидно не знае какво да прави с нас.

— Тогава нашият план си остава в сила. Чакайте.

* * *

Хората сгрешиха, като смятаха, че мангрите не знаят как да постъпят с плененото чудовище. Те сгрешиха и в предположението си, че мангрите не предприемат нищо. Растенията действуваха. В същия момент, когато се водеше разговорът, те се опитваха да разкъсат всъдехода, както разкъсваха попадналите в техните обятия урбани.

Разбира се, нищо не се получаваше и изобщо всичко беше някак си не както винаги: врагът не се опитваше да се отскубне, а ръцете-клони, които трябваше да стиснат опасните щипки на урбана, не улавяха нищо.

Това хвърли в недоумение не само мангрите, но и хората, които, без нищо да разбират, гледаха как от двете страни на всъдехода се полюляват снопчета пипалца и безуспешно се опитват да хванат нещо в празното пространство. Какво ли можеше да значи това? Щом преминаха първите минути на смайване, хората, макар и повърхностно, съумяха да схванат всички останали постъпки на мангрите. Тази обаче, на пръв поглед неразбираема, ги караше да очакват нещо много по-лошо — някакъв по-далечен и пагубен замисъл.

* * *

Като оставиха дежурен на борда, тримата космонавти достигнаха бързо върха. Бяха въоръжени с плазмени пистолети — оръжие с непреодолима сила. Но веднага разбраха, че даже и с негова помощ тук не може да се разчита на бърз успех. Бронирани чудовища, които плазменият изстрел пронизва, са едно, а обширните хресталаци, където с огън трябва да се прокарява път към пленената машина — съвсем друго.

Но в края на краищата какво можеше да противопостави храсталакът на оръжието, което досега винаги беше проправяло път на човека във всички светове — без изключение?

* * *

След като се убедиха, че този път не ще успеят да разкъсат жертвата си, мангрите измениха тактиката: клоните-ръце сграбчиха всъдехода, притиснаха го така, че никакъв урбан не би могъл да оцелее, но спектролитовият му покрив даже не скръцна. И хората не забелязаха тези нови могъщи усилия на мангрите.

Храсталакът трябваше да се гори постепенно, метър по метър и атакуващите се заеха методично с това. Естествено, те не се съмняваха в успеха си.

Разбира се, мангрите не осъзнаваха, че тези фигури, обгарящи отдалеч тялото им, и плененият гигант са звена от една и съща верига. Пред тях се бе оказал нов враг — и толкова. С такъв противник, който поражява отдалеч, още не бяха имали работа, но страхът пред неизвестното и изобщо страхът им беше непознат. Докато пораженията не бяха големи, храстите можеха и трябваше да се борят, иначе, както им подсказваше опитът от милиони години, нямаше да оцелеят.

Хората отбелязаха със задоволство, че първите изстрели заставиха храсталака да се отдръпне. Той отстъпваше по целия фронт, но влачеше със себе си и всъдехода.

Врагът бяга, трябва да се преследва! На хората не им оставаше нищо друго, освен да се подчинят на това старинно правило, тъй като силата на огъня отслабваше с разстоянието.

Преследването започна.

* * *

Мангрите не познаваха такава абстракция като понятието „капан“. Но те поставиха именно капан — такъв похват съществуваше в арсенала на техните средства за борба.

Те отстъпиха, но не изцяло. Отделни корени-крака, заринали се дълбоко, оставаха там, където са си били, и изчакаха техните израстъци, подали се под почвата, да почувствуват тежестта на атакуващия противник.

Борбата, дори и когато тя е само изстрели по храсталака, увлича и космонавтите сипеха мълнии, без да обръщат внимание на овъглената от изстрелите почва.

Капанът действа мигновено. Преди хората да разберат какво се е случило, краката им вече бяха обхванати от изскочилите изпод земята пипала. Само след миг телата им се озоваха във въздуха и нови пипала обхванаха ръцете.

Това беше толкова страшно — тези изскачащи изпод земята пипала, — че хората пропуснаха скъпоценния миг, когато оръжието им все още можеше да ги освободи.

* * *

Разбира се, мангрите, както и трябваше да се очаква, веднага притиснаха своите пленници, но силата на отделните корени-крака, които така блестящо бяха изпълнили своята задача, не бе достатъчна, за да се справят с твърдия скафандър.

Но отсрочката беше само временна. Веднага щом се прекратиха изстрелите, цялата маса на мангрите се придвижи към тримата безпомощно увиснали във въздуха пленници.

Те веднага разбраха какво предвещава това. Ръцете и револверите им бяха така чудновато обхванати, че двамата от тях можеха да мърдат китките на ръцете си и донякъде все още да използват оръжието си. Но мишена като храсталака може да бъде поразена и от неприцелен огън.

Над мангрите отново се разрази мълнии. Постъпката на хората беше продиктувана от отчаяние! Те очакваха, че пипалата ще ги сграбчат, ще ги притиснат, ще им изтръгнат оръжието. Но за тяхно учудване и облекчение нищо такова не стана.

Обгореният фронт на растенията замря. Хората веднага престанаха да стрелят — в тяхното отчаяно положение всеки заряд беше скъп.

Храсталакът отново тръгна. Изстрелите пак го спряха. Това се повтори няколко пъти. Най-последно — и хората като че се изтръгнаха от кошмар — мангрите престанаха да правят опити да настъпват.

Макар организацията им да беше примитивна, те бяха възприемчиви. Изстрелите бързо създадоха у тях условен рефлекс, но по-нататък работата не потръгна. Мангрите бяха поставени в безизходно положение, защото боят се развиваше „не по правилата“.

И когато програмата на инстинкта се изчерпа, започна да действа методът на пробите и грешките.

* * *

— Че направете нещо!

Викът напразно звънеше в наушниците. Хората във всъдехода предпочитаха да не се гледат един друг. Положението им беше ужасно, защото защитени от бронята, но безпомощни, те трябваше да гледат агонията на другарите си, които искаха да ги спасят и сами станаха пленници. Даже ако храсталакът не предприеме нищо повече, кислородът в скафандрите щеше да свърши, преди звездолетът да е успял да им окаже помощ.

Наистина останал беше още един свободен човек — дежурният, — той беше напуснал поста си и сега неговата самотна фигура се мяркаше на върха. Но той не можеше да стреля — не можеше да улучи пипалата, без да засегне хората. Да дойде с брадва? Но това вече би било отчаяна крачка и би следвало да я предприеме само в най-критичната минута.

* * *

Внезапно всъдеходът беше разтърсен. Бордът му рязко се наклони, хората едва успяха да се хванат за перилата. Не, мангрите не бяха забравили своя първи противник! Те го преобръщаха нагоре с веригите.

Защо? Не знаеха не само хората, но и самите мангри.

На всъдехода, дори и обърнат наопаки, те не бяха в състояние да направят нищо, но хората въвн от него можеха да погубят най-малко по три начина: да ги убият с резки удари о земята, да навият телата им като пружина, което би разкъсало скафандрите, или, както и всъдехода, да ги преобърнат с главата надолу.

Вторият способ се пазеше в наследствената памет на мангрите, но за щастие на хората самата тази програма така явно засече, че инстинктът се самоизключи. По-точно едната инстинктивна програма „Действуй както винаги“ — беше отслабена от другата програма — „Опитай нещо ново, ако старото не дава резултат“. И понеже хората с мълниците и тези въвн всъдехода бяха за мангрите врагове, които никак не си приличаха, то и начините им на нападение бяха различни: пипалата пуснаха само сок, разлагащ минералите на почвата. Едновременно с това те поразтърсваха хората със същите движения, с каквито, изпусайки сок, разрохкваха почвата.

Не може да се каже, че беше много приятно, но разтърсването не ги заплашваше с нищо. От бялата течност, потекла по скафандрите, обаче можеше да се очаква най-лошото. Врагът, нанесъл така бързо и умело поражение, им се струваше въплъщение на коварен и пресметлив ум. За щастие не въвн всичко.

Въпреки всичките си тревоги хората въвн всъдехода имаха възможност да размислят. Седнали в преобърнатата машина, те наблюдаваха хрусталака и навикът да съпоставят и анализират нещата малко по малко надделяваше. Този процес, по начало неосъзнат, бе резултат от огромния опит, натрупан от човешката култура, а той им подсказваше, че залог за всяка победа е творческият подход и когато той липсва, успехът не идва.

Причина за сполетялата ги беда бе станал привичният им стереотип на мислене, но те не допуснаха втора такава грешка. Целенасочените, точни и поради това и привидно разумни действия на хрусталака разколебаха за миг убеждението на биолога, че техният противник е някакво примитивно, макар и своеобразно същество. Тази негова увереност не бе безпочвена, тя се изграждаше върху познанията за общите закони на еволюцията върху принципа, че формата се определя от съдържанието. Фактът, че хрусталакът не парализира оръжието и не можа да намери сигурен начин да убие безпомощните хора, окончателно разсея съмненията на биолога. Противникът им не

бе нито умен, нито глупав, както не бе нито умна, нито глупава например земната росянка; той просто много добре се беше приспособил към строго определени условия и ситуация — и само толкова.

След като всичко това бе вече веднъж осъзнато, необходимо беше още съвсем малко, за да се намери изход от наглед безизходното положение.

А много неща подсказваха този изход. На местата, където нямаше стълкновения, листата на мангрите продължаваха мирно да поглъщат светлина. Там, където изстрелите току-що бяха стихнали, се появиха едри същества, прилични на мокрици, които смело сновяха между клонките и дори нещо повече — ядяха листа!

Тази идилия, разбира се, се изплъзна от зашеметения от събитията разум на хората, но се запечата в съзнанието им. Изводът беше съвсем очевиден, но преди това те трябваше да се разделят с предубежденията си, да съобразят още някои неща — например, че силата на човека съвсем не е в мощта на покорената от него енергия, нито в конструираните съвършени машини и даже не в знанията му — то е резултат от гъвкавостта, широтата и далновидността на неговото мислене! И още нещо: не е задължително тактиката, която хиляда пъти се е оказвала успешна, да се окаже правилна и в хиляда и първия път. И накрая: човекът е убеден, че той е разумен винаги, а в действителност е разумен само тогава, когато съумява да забележи, да оцени новото и преустроявайки предишната си представа за света, да действа в съответствие с реалността, каквато и да се окаже тя.

Неусетно (необходимостта е най-добрият учител!) биологът премина през цялата тази верига от мисли. И тогава разбра какво трябва да се направи.

Разбра в същия момент, когато в наушниците се раздаде отчаян вик:

— Течността разяжда скафандрите!

* * *

Настъпила бе критичната минута и биологът разбра, че откритието му е безполезно: събитията бяха изпреварили работата на

мисълта.

И все пак...

— Защо смятате, че сокът разяжда силикета?!

— Горният слой се лющи и пада!

„Сокът се появи преди половин час — мина мигновено през ума му. — А слоевете са три...“

— Не мърдайте от местата си! — извика той. — Има и друг начин!

Късно! Единственият член на екипажа, който беше на свобода, вече тичаше към пленниците. Блесна острието на брадвата...

Преди да успее да отсече второто пипало, няколко други се откъснаха от пленниците и обхванаха храбреца. Само след секунда той се оказа в положение, не по-добро от това на останалите.

Въпреки целия този ужас биологът видя, че неговият план се потвърждава блестящо и в най-уязвимия си пункт. Сега той твърдо вярваше в успеха. Стига, разбира се, да не му попречи някоя нова, непредвидена постъпка на храсталака.

Ала нямаше защо да се страхува от това. Мангрите знаеха, че сокът, изпускан от корените, действа бавно и не бързаха да предприемат нещо ново. Колкото до първия им враг — всъдехода, — цялото му поведение подсказваше, че е вече мъртъв. Значи остава само да изчакат, докато тъканите на този страшно твърд урбан омекнат. Всичко беше не съвсем обичайно, но все пак вървеше по същата схема.

Люкът на дъното се отваряше навътре. Пръв излезе биологът. Веднага след него люкът се затвори — колкото и убедителна да беше теорията му, нямаше смисъл всички да рискуват.

Като преобърнаха всъдехода, мангрите сами облекчиха изпълнението на плана, защото човекът имаше широк простор за маневриране, а това нямаше да е така, ако дънният люк не се беше оказал отгоре.

Пълзешком, като се стараеше по възможност да не докосва пипалата, биологът се плъзна по бронята на всъдехода и пак така пълзешком се придвижи през преплетените страшни израстъци.

Биологът не бе в състояние дори да погледне наоколо! Колкото и да бе уверен в правотата си, той едва не припадна. Най-страшното беше докосването на тези белезникави и мазни на вид пипала и съзнанието, че нищо не им струва да го хванат и удушат... Въпреки

всичко въображението неволно им приписваше разсъдъка, способен да преодолее шаблона на инстинкта. Та нима не е ясно като бял ден, че се промъква враг!

За мангрите обаче беше безспорно, че през сплетените им ръце-клони пълзи нещо напълно безвредно или по-скоро дори полезно. Защото никакво друго същество не би могло да се озове така изведнъж в самата сърцевина на техния организъм: то щеше да бъде задържано, идентифицирано и унищожено още на периферията на тялото им. Мангрите не се стараеха и да разберат какво пълзи из тях, не обръщаха внимание на тварите, които изяждаха болните листа, изстребваха вредните насекоми или се хранеха с отмрели тъкани. Та без помощта на науката дори човекът не може да забележи онези, понякога големи и вредни същества, които са се загнездили в организма му! Затова всеки смелчак, стига само да се държи така, както биологът в момента, ще бъде в пълна безопасност, все едно че се разхожда из парк.

И скоро всички разбраха това.

Само две грешки биха могли да се окажат гибелни за биолога, но той не пропусна да ги предвиди. Не тръгна направо, защото в такъв случай щеше да му се наложи да пълзи през обгорените от изстрелите участъци и това би могло да предизвика болка у мангрите, а оттам — вероятно и защитна реакция. Макар и да удължаваше много пътя си, той се измъкна откъм онази страна, където нищо не обезпокояваше мангрите. Озовал се във от преплетените израстъци, той не се изправи и не се затича, защото съзнаваше ясно, че противникът по всяка вероятност вече се е научил да свързва фигурата на вървящ човек с опасност за себе си.

Екипажът на всъдехода повтори абсолютно прецизно действията на биолога. Не може да се каже, че не ги побиваха студени тръпки, когато вършеха това, но хората успяха. И съвсем навреме!

Скафандрите на пленниците, както предполагаша, все още издържаха на разрушителното действие на сока. Още издържаха — засега...

Схватката на последния свободен член на екипажа с пипалата, завършила толкова плачевно, все пак нагледно бе потвърдила догадката на биолога. Снопът пипала дотолкова беше изчерпал възможностите си, че не успя вече да издигне новия пленник над земята. Може би те все още са в състояние да хванат един-двама от

космонавтите, но сега в борбата се включиха четирима души. Нямахте защо да се страхуват, че на помощ на пострадалите мангри ще дойдат нови — „рефлексът спрямо изстрелите“ не би могъл да изчезне толкова бързо.

Всичко, което стана след това, много приличаше на оживяла скулптурна група, изобразяваща битката на Лаокоон със змиите...

След няколко минути пипалата бяха разсечени от брадвите и хората бързо отстъпиха към космическия кораб.

* * *

Оставаше им само да си върнат всъдехода. Но мисълта да измъчват хрусталака — вече беззащитен сега, когато им бяха известни неговите слаби страни, макар и все така загадъчен — им бе противна. И те веднага решиха, че мангрите сами ще оставят всъдехода, щом почувствуват приближаването на бурята.

Но сгрешиха. Инстинктът караше мангрите да не изпускат плячката си и когато бурята наближи, те повлякоха всъдехода със себе си.

Грешката им беше съдбоносна. Всъдеходът за разлика от урбана не можеше да бъде разкъсан на парчета; огромната му маса забави движението на мангрите и бурята ги настигна.

А какво представляват тукашните бури и защо мангрите са станали скитащи полурастения-полуживотни, хората разбраха по отломките на всъдехода, разпилени километри наоколо.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 9,10/1974 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.